

ledes, at man deler Personen efter hans Skatteydelse, dersom han har sin Indtægt gennem Erhverv drevet uden for Opholdskommunen. Det er jo ogsaa et System. Det har ganske vist vist sig at være vanskeligt at trænge igennem dermed. Men jeg haaber, det nu maa lykkes at komme ogsaa over det Punkt i Ordningen af den kommunale Beskatning. Vil man imidlertid indrette sig paa denne Maade, maa man nøjes med at give Erhvervskommunerne, som man nu kalder dem i Lovforslaget, en Andel i den Skat, som de næringsdrivende, der bo andetsteds, betale. Denne Andel er i Forslaget bleven ansat til indtil $\frac{2}{3}$ af det, som vilde være den vedkommendes Statteydelse, dersom han boede i Erhvervskommunen, og den kommunale Skatteprocent blev anvendt paa hans i Kommunen faldne Indtægt. Man indfører altsaa ikke en særskilt Næringskat paa al Næring, der drives i Kommunen. Dette forekommer mig simpelt og naturligt. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende ikke kan skønne, hvorledes man kan komme til at regne til Begreberne Erhverv og Næring saadanne Ting som Oppebæring af Tiendeindtægter. Jeg indser ikke, med hvad Ret man kan kalde det for Erhverv eller Næringsdrift. Det medfører dog intet, der kan indbefattes under Begrebet Erhvervsvirksomhed, og det medfører heller ingen Byrde for vedkommende Kommune. Man kan sige, at Grundejendom i og for sig medfører Byrder for vedkommende Kommune; man kan ligeledes hævde, at Næringsdrift i en Kommune medfører kommunale Byrder; men hvor i al Verden kan man paastaa, at det at oppebære Tiende har tilsvarende Virkninger? Akkurat det samme maatte gælde dem, der have Arvefæsteindtægt og i omtrent samme Grad dem, der have Prioriteter i Ejendomme, thi enten Talen er om Tiende eller om Prioriteter, er Forholdet det samme; ingen af Delene kunne kaldes Erhverv eller Næringsvirksomhed. Forslaget medtager dog kun Kapitalrenten, naar den er Udbytte af Fideikommisskapitaler. I dette Tilfælde skal den være skattepligtig i den Kommune, hvorfra den antages at stamme. Der staar imidlertid ikke, at den skal være sikret i Prioriteter i Ejendomme i Kommunen, men blot at Hovedsædet for Fideikommisskapitalen skal være i Kommunen. Dette alene skal give Kommunen Ret til at tage Skat af den Kapital, der tilhører Fideikommisset. Saa stavnsbunden kan dog Fideikommissbesidderen ikke være, at han

ikke skulde kunne tage Ophold i en anden Kommune end den, hvori hans Besiddelser ligge, eller hvor Kapitalen stammer fra. Bestemmelsen viser efter min Mening, at man ved den uheldige Kombination af personlig Beskatning og Næringsbeskatning kommer ind paa Ting, som jeg betragter som fuldstændig absurde. Det er saa, men jeg beklager det.

Der er en Bestemmelse i § 7 i det foreliggende Lovforslag om den Indflydelse, Statsindkomstkattens Ansættelse skal øve paa den kommunale Indkomstskats Ansættelse; en Bestemmelse, som jeg tror ret almindelig er bleven forstaaet saaledes, at det er selve Ansættelsen til Statsindkomstskat — selvfølgelig ikke med Progression osv., men vel i andre Retninger — som uden videre skal lægges til Grund for Ansættelsen til Kommunen. Jeg tror, som sagt, det er en ikke ualmindelig Misforstaaelse. Men ved at se nærmere paa den, ved at læse den med Opmærksomhed, vil man se, at den kun bestemmer, at Indkomstskatten til Kommunen skal udfindes efter Reglerne om Indkomst- og Formueskat til Staten, og vel at mærke kun efter §§ 4—7. Ingen af disse 4 Paragraffer giver nogen Bestemmelse om, paa hvilken Maade Indkomstkattens Ansættelse skal ske. Disse 4 Paragraffer have kort udtrykt følgende Indhold: § 4 bestemmer, hvad der er skattepligtigt, § 5, hvad der ikke er skattepligtigt, § 6, hvad der kan trækkes fra af Driftsudgifter, Prioritetsrenter osv. og § 7, at Husfaderen hæfter for den hele Husstand. Det er alt, hvad der er overført paa den kommunale Indkomstskatteansættelse fra Statsindkomstskatteloven. Den, der altsaa har ment i disse Bestemmelser at have en særlig Garanti mod en urigtig kvantitativ Ansættelse af Indkomstskatten i Kommunen, eller, hvis man hellere vil: mod en vilkaarlig Ansættelse, og som har ment, at man deri havde en lignende Garanti for rigtig og retfærdig Ansættelse, som man har for Statsskattens Vedkommende, har taget fejl. Kommunerne have selvfølgelig at respektere Reglerne i disse 4 Paragraffer af Statsindkomstskatteloven, men ud over dette indeholder § 7 i den kommunale Beskatningslov intet. Jeg beklager blandt andet ganske særlig — jeg vilde meget ønske, at det blot var en Trykfejl — at der ikke blandt de Paragraffer, der finde Anvendelse paa den kommunale Beskatning, ogsaa er medtaget § 32, der omhandler Paaklage til Overskatteraadet over formentlig urigtig Ansættelse ved de lokale Ligningsmyndig-